

Sygn. akt I ACa 795/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Gierczak (spr.)
Sędziowie:	SSA Andrzej Lewandowski SSO del. Dariusz Janiszewski
Protokolant:	stażysta Arleta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa Agencji (...) Sp. z o.o. w L.

przeciwko E. P.

o nakazanie

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 10 sierpnia 2012 r. sygn. akt XV C 1033/12

I. zmienia zaskarżony w całości wyrok w ten sposób, że utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z dnia 14.10.2011 r. Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie I C 973/11;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.230 (tysiąc dwieście trzydzieści) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

I ACa 795/12

UZASADNIENIE

Powódka Agencja (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. wniosła przeciwko E. P. pozew, którym domagała się zobowiązania pozwanej do udzielenie powódce: danych umożliwiających identyfikację działek rolnych (w rozumieniu przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności) wchodzących w skład gospodarstwa rolnego pozwanej, których była posiadaczem w latach 2007 – 2009; informacji, czy pozwana w roku 2007 korzystała z materiału ze zbioru odmian wskazanych w

załączniku nr 1 do niniejszego pozwu, jako materiału siewnego, czy też z materiału takiego nie korzystała, informacji, czy pozwana w roku 2008 korzystała z materiału ze zbioru odmian wskazanych w załączniku nr 2 do niniejszego pozwu, jako materiału siewnego, czy też z materiału takiego nie korzystała, informacji, czy pozwana w roku 2009 korzystała z materiału ze zbioru odmian wskazanych w załączniku nr 3 do niniejszego pozwu, jako materiału siewnego, czy też z materiału takiego nie korzystała; jeżeli pozwana korzystała z materiału ze zbioru którejkolwiek z odmian wskazanych w załącznikach nr 1, nr 2 i nr 3 do niniejszego pozwu, to w jakich ilościach, w odniesieniu do konkretnej odmiany wymienionej w tym załączniku, a nadto zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu.

Wyrokiem zaocznym z dnia 14 października 2011r. Sąd Okręgowy w Gdańsku nakazał pozwanej udzielenia powódce następujących informacji: danych umożliwiających identyfikację działek rolnych (w rozumieniu przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności) wchodzących w skład gospodarstwa rolnego pozwanej, których była posiadaczem w latach 2007 – 2009; informacji, czy pozwana w latach 2007 – 2009 korzystała z materiału ze zbioru odmian wskazanych w załącznikach nr 1, nr 2 i nr 3 do niniejszego pozwu, jako materiału siewnego, czy też z materiału takiego nie korzystała, informacji, czy pozwana w roku 2008 korzystała z materiału ze zbioru odmian wskazanych w załączniku nr 2 do niniejszego pozwu, jako materiału siewnego, czy też z materiału takiego nie korzystała, informacji, czy pozwana w roku 2009 korzystała z materiału ze zbioru odmian wskazanych w załączniku nr 3 do niniejszego pozwu, jako materiału siewnego, czy też z materiału takiego nie korzystała; jeżeli pozwana korzystała z materiału ze zbioru którejkolwiek z odmian wskazanych w załącznikach nr 1, nr 2 i nr 3 do niniejszego pozwu, to w jakich ilościach w odniesieniu do konkretnej odmiany wymienionej w tym załączniku, a nadto zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 600 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz kwotę 857 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

W sprzeczności od wyroku zaocznego pozwana domagała się jego uchylenia, oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2012r. Sąd Okręgowy w Gdańsku uchylił wyrok zaoczny z dnia 14 października 2011r. i oddalił powództwo, a nadto zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 300 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji ustalił, że powódka jest organizacją hodowców w rozumieniu art. 23 – 23 c ustawy z dnia 26 czerwca 2003r. o ochronie prawnej odmian roślin (zwanej dalej ustawą). Na podstawie swoich uprawnień ustawowych powódka zażądała od pozwanej, będącej rolnikiem, udzielenia informacji na temat danych umożliwiających identyfikację działek rolnych w rozumieniu przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności wchodzących w skład gospodarstwa rolnego pozwanej, których była posiadaczem; informacji, czy pozwana korzystała z materiału ze zbioru odmian wskazanych w dokumencie pod nazwą „wykaz odmian roślin chronionych wyłącznym prawem i wysokość opłaty dla hodowcy za wykorzystanie materiału ze zbioru tych odmian, jako materiału siewnego, czy też z materiału siewnego takiego nie korzystała, że jeżeli pozwana korzystała z materiału ze zbioru siewnego, to w jakich ilościach w odniesieniu do każdej odmiany tych roślin. Żądanie takie powódka wysłała pozwanej w latach 2007 – 2009. W dniu 29 stycznia 2007r. pozwana złożyła oświadczenie, że do siewu zakupiła nasiona w oryginalnych opakowaniach.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia, gdzie wskazał także ich ocenę.

Jako podstawę prawną żądania powódki Sąd wskazał, art. 23a ustawy, wskazując, że przepisy ustawy przyznają wyłączne prawo hodowcy do nowej odmiany rośliny, które jest prawem z zakresu praw wyłącznych na dobrach niematerialnych, tzn. prawem z zakresu własności intelektualnej. Za niezasadny Sąd uznał zarzut pozwanej, że powódka nie była uprawnioną do wystąpienia z wnioskiem o udzielenie informacji. Sąd wskazał, że nie ulega wątpliwości, że brak regulacji nakładających na posiadaczy gruntów rolnych obowiązku udzielania informacji dotyczących korzystania przez nich z dobrodziejstwa instytucji odstępstwa rolnego sprawiłoby, że prawo hodowców do pobierania odpowiednich opłat byłoby uprawnieniem czysto iluzorycznym. Bez możliwości uzyskiwania przez

hodowców informacji o podmiotach zobowiązanych i dalszych danych umożliwiających wyliczenia wysokości opłat byłoby niemożliwym dochodzenie przez nich przysługujących im praw. Cytując art. 23a ust. 1 in fine ustawy Sąd stwierdził, że zgodnie z wolą ustawodawcy do udzielenia odpowiedzi na wniosek hodowców zobligowani są wszyscy posiadacze gruntów rolnych o powierzchni od 10 ha, nawet jeżeli nie korzystali z odstępstwa rolnego. Ustawa bowiem nie wprowadza w tym zakresie rozróżnienia. Posiadacz gruntu nie korzystający z materiału ze zbioru, o którym mowa w art. 23 ust. 2 pkt 1 ustawy, jako materiału siewnego zobowiązany jest do złożenia wyraźnego oświadczenia także o nieskorzystaniu z odstępstwa. Wskazując na art. 23 ust. 4 pkt 3 i pkt 4 ustawy Sąd uznał, że powódka jest legitymowaną do domagania się od pozwanej udzielenia wynikających z przepisów prawa informacji, przy czym Spółka ta spełnia wymogi art. 23a ust. 2 ustawy dotyczące elementów wniosku, a jego adresat zobowiązany jest wypełnić odpowiednie rubryki formularza i właśnie w ten sposób udzielić żądanej informacji. Wskazana podstawa upoważniała zatem powódkę, jako organizację hodowców, do monitorowania rynku odmian roślin i zasiewów oraz wykorzystywania przez rolników odmian stanowiących przedmiot ochrony. Tym samym, chroniąc wyłączne prawa hodowców odmian roślin do poszczególnych typów i odmian roślin powódka może skutecznie domagać się składania przez rolników oświadczeń o treści, o jakiej mowa w niniejszym stanie faktycznym. Zdaniem Sądu, uprawnienie do żądania złożenia oświadczenia woli, w tym wypadku dotyczy oświadczenia wiedzy, które wygasa w momencie, gdy zobowiązany zachowa się zgodnie z treścią normy prawnej, przewidującej taki obowiązek i złoży stosowne oświadczenie. Ponadto, według Sądu, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, powódka powinna wykazać korzystanie przez pozwaną z odmian roślin chronionych wyłącznym prawem. Powódka zarzuciła wprawdzie, że w 2006r. pozwana korzystała wyłącznie z kwalifikowanego (oryginalnego) materiału siewnego, co stanowi poszlakę wskazującą na to, że pozwana korzystała z odmian roślin chronionych prawem, jednak, w ocenie Sądu, fakt używania przez pozwaną oryginalnych opakowań w żaden sposób nie przemawia za tym, że korzystała ona z takich roślin. Sąd wskazał, że art. 23a ustawy nakazuje złożenie oświadczenia o korzystaniu, z obowiązkiem podania konkretnych danych. Dotyczy to jednak złożenia oświadczenia pozytywnego. W przypadku odpowiedzi negatywnej wystarczy złożenie oświadczenia w jakiegokolwiek formie, w tym również odpowiedzi na pozew. Poza tym obowiązek złożenia oświadczenia i udzielenia powódce informacji aktualizuje się jedynie w momencie istnienia poszlak, że dany rolnik korzystał z materiału siewnego, będącego przedmiotem ochrony. W konsekwencji, zdaniem Sądu, powódka nie wykazała, czy w ogóle w stosunku do pozwanej, kiedykolwiek, zaktualizował się obowiązek złożenia oświadczenia o korzystaniu z materiału siewnego. Sąd wskazał, że podobnie orzekł Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 3 kwietnia 2010r. w sprawie C. S. przeciwko S. – T. m.b H. Przedmiotem rozpoznania Trybunału była wykładnia art. 8 rozporządzenia Komisji z dnia 24 lipca 1995r. nr (...). Treść artykułu odpowiada treści art. 23a ustawy, zaś sama zmiana w ustawie została dokonana w celu implementacji tego obowiązku do prawa polskiego. Oznacza to, że powoływanie się na ten akt prawa wspólnotowego na zasadzie analogii jest w pełni uzasadniony. Mając na uwadze fakt, że pozwana złożyła oświadczenie, którym zanegowała korzystanie przez nią z materiału siewnego, to obowiązek jego złożenia wygasł, a ponadto powódka w najmniejszym stopniu nie uprawdopodobniła, że z takiego materiału pozwana korzystała, w związku z czym powództwo nie zostało uwzględnione. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 23a ustawy w zw. z art. 64 k.c. i art. 6 k.c. a contrario. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego: art. 23a ust. 4 ustawy o ochronie prawnej odmian roślin, poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na uznaniu, że: obowiązek udzielenia powódce informacji objętych petitum pozwu aktualizuje się jedynie w momencie istnienia poszlak, że dany rolnik korzystał z materiału siewnego będącego przedmiotem ochrony oraz, że posiadacz gruntów rolnych nie jest zobowiązany do udzielania informacji zawartych w punktach 1a, 1b i 1c petitum pozwu, w sytuacji, gdy złożył w toku postępowania oświadczenie, że nie korzystał z materiału z odmian roślin chronionych wyłącznym prawem (wskazanych w pozwie), jako materiału siewnego; a nadto art. 64 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie. Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości na koszt strony pozwanej.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie na koszt powódki.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja jest zasadna.

Rozpoznając przedmiotową sprawę, zdaniem Sądu Odwoławczego, koniecznym jest, na wstępie, odniesienie się do podstawy prawnej żądania w kontekście wyjaśnienia stosunku ustawy z dnia 26 czerwca 2003r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. Nr 137, poz. 1300 – zwanej dalej ustawą) do rozporządzenia Rady (WE) Nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony roślin (DZ. U. UE. L. 1994.227.1 – zwanego dalej rozporządzeniem Rady) oraz rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1768/95 z 24 lipca 1995r. ustanawiającego przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 (Dz. U. UE.L.1995.173.14 – zwanego dalej rozporządzeniem Komisji).

Przede wszystkim należy wskazać, że nie ma racji Sąd Okręgowy twierdząc, że zmiana ustawy została dokonana w celu implementacji do prawa polskiego powyższych rozporządzeń. Implementacji podlegają dyrektywy, będące instrumentem harmonizacji prawa państw członkowskich, nie zaś rozporządzenia, które mają zasięg ogólny, wiążą w całości i są bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich, bez potrzeby ich inkorporowania, czy transportowania do krajowych porządków prawnych – co więcej, zasadniczo uważa się za niedopuszczalne, aby ustawodawcy państw członkowskich wprowadzali rozporządzenia wspólnotowe do prawa krajowego za pomocą ustaw, czy innych aktów normatywnych (por. orzeczenie ETS 34/73 V. v. A. della Finanse Zb. Orz. 1973, s.981). Rozporządzenie zachowując swój wspólnotowy charakter stają się, częścią krajowych porządków prawnych.

Art. 3 rozporządzenie Rady stanowi, że niniejsze rozporządzenie, z zastrzeżeniem art. 92 ust. 1, pozostaje bez uszczerbku dla prawa Państw Członkowskich do przyznawania krajowych praw własności do odmian roślin. Przepis art. 92 ust. 1 wprowadza zakaz łączenia ochrony krajowej i wspólnotowej. Natomiast art. 14 stanowi w ust. 1 wskazuje, że nie naruszając przepisów art. 13 ust. 2 i w celu ochrony produkcji rolnej rolnicy są upoważnieni do używania do rozmnażania w uprawie polowej materiału ze zbioru uzyskanego w ich własnym gospodarstwie, z uprawy materiału rozmnożeniowego odmiany chronionej wspólnotowym prawem do ochrony odmian roślin, ale niebędącej mieszańcem lub odmianą syntetyczną. W ust. 2 wskazuje gatunki roślin uprawnych, do których odnoszą się przepisy ust. 2, zaś w ust. 3 stwierdza, że warunki mające na celu uregulowanie odstępstwa przewidzianego w ust. 1 i ochronę uzasadnionych interesów określonych hodowców i rolników, zostaną ustanowione przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia w drodze przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 114 i w oparciu o podane w tym ustępie kryteria.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu II instancji, powyższe przepisy rozporządzenia Rady odnoszą się wyłącznie do wspólnotowej ochrony odmian roślin, a nie ochrony krajowej, co prowadzi do konkluzji, że rozporządzenie Komisji, odnoszące się do tegoż rozporządzenia Rady, także normuje ochronę wspólnotową, a nie krajową. W konsekwencji przepisy powołanych rozporządzeń nie mają zastosowania w niniejszej, rozpoznawanej wskutek apelacji strony powodowej, apelacji.

Reasumując powyższe Sąd Apelacyjny stwierdza, że podstawą prawną przy rozpatrywaniu omawianej sprawy jest w/ przywołana ustawa o ochronie prawnej odmian roślin. Jej art. 23a ust. 1 stanowi, że posiadacz gruntów rolnych, z wyłączeniem posiadacza gruntów rolnych określonego w art. 23 ust. 3, albo organizacja reprezentująca posiadaczy gruntów rolnych przekazuje hodowcom albo organizacjom hodowców, na ich wniosek, pisemną informację dotyczącą wykorzystania materiału ze zbioru, o którym mowa w art. 23 ust. 2 pkt 1, jako materiału siewnego, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

Sąd ten podziela przy tym rozważania Sądu I instancji, że powódka jest organizacją hodowców, o której mowa w cytowanym przepisie, a w konsekwencji, co do zasady, ma prawo domagania się od posiadaczy gruntów rolnych informacji w tymże przepisie wskazanych, a uszczegółowionych w art. 23a ust. 2 ustawy. Sąd Odwoławczy nie podziela przy tym wykładni pojęcia: „posiadacz gruntów rolnych” zawartego w przytoczonym przepisie dokonanej przez stronę pozwaną, która twierdziła, w pismach procesowych złożonych w tej sprawie, że „...literalne brzmienie przepisu art. 23a ustawy (...) nie wskazuje, aby każdy posiadacz gruntów rolnych miał obowiązek udzielania wymienionych w tym przepisie informacji. Ustawodawca nie zawarł w rzeczonym przepisie sformułowania „każdy posiadacz gruntów

rolnych”. Nie można więc dokonywać rozszerzającej wykładni tejże normy prawnej i sugerować, że każdy kto posiada grunty rolne, winien przekazać określone w art. 23a ustawy informacje.” (por. k. 71 akt). Zdaniem tegoż Sądu, przyjmując należy, że skoro w art. 23 ust. 3 ustawy wskazuje się, którzy posiadacze gruntów rolnych, ze względu na powierzchnię posiadanych gruntów, mogą używać materiału siewnego bez uiszczania opłaty, a art. 23a ust. 1 ustawy, wskazuje na posiadaczy gruntów rolnych, przy powołaniu na powyższe wyłączenie, oznacza, bez używania słowa „każdy” w tym przepisie, że na wszystkich pozostałych posiadaczy gruntów rolnych powyższy obowiązek został nałożony.

W związku omawianiem powyższej kwestii odnieść się należy także do podnoszonej przez pozwaną, a także Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, z powołaniem na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości w sprawie S. v. (...), okoliczność, że według Trybunału, w świetle art. 8 rozporządzenia Komisji obowiązek informacyjny rolnika aktualizuje się dopiero w przypadku istnienia poszlak wskazujących na sporną okoliczność, przykładowo informacji o nabyciu przez niego materiału siewnego.

W orzeczeniu ETS (obecnie (...)) z dnia 11 marca 2004r. sygn. akt C-182/01 w sprawie (...) v. W. J. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że przepisy akapitu szóstego art. 14 ust. 3 Rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin w związku z art. 8 Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1768/95 ustanawiające przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 Rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 nie mogą być interpretowane w znaczeniu, iż posiadacz odmian ma prawo żądać od rolnika udzielenia informacji określonych w tychże przepisach, w przypadku gdy nic nie wskazuje na fakt, iż rolnik stosował lub będzie stosować, do celów siewnych na polu, na własnym gospodarstwie, produktu zbiorów uzyskanego przez sadzenie, na własnym gospodarstwie, materiału siewnego odmiany innej niż odmiana hybrydowa lub syntetyczna objęta tym prawem i należąca do jednego z gatunków roślin rolnych wymienionych w art. 14 ust. 2 Rozporządzenia Nr 2100/94. (zob. paragraf 62, przepisy wykonawcze część 2). Orzeczenie to odpowiada treścią orzeczeniu powoływanemu przez pozwaną i Sąd I instancji. Jak wyżej wskazano przepisy wskazanych rozporządzeń nie odnoszą skutku prawnego w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy. Powyższe stwierdzenie nie sprzeciwia się stanowisku, że orzeczenie wstępne zawarte w przywołanym wyroku ETS może być brane pod uwagę przy rozpoznawaniu przedmiotowej, jako niewiążący Sądu, pogląd Trybunału, który może być pomocnym przy rozpatrywaniu sprawy.

Gdyby nawet przyjąć, że rzeczywiście skarżąca ma prawo domagania się informacji na podstawie omawianych przepisów od posiadaczy gruntów rolnych wyłącznie w sytuacji, gdy posiada poszlaki o korzystaniu przez nich z materiału siewnego prawnie chronionego, a zatem przy przyjęciu powyższego poglądu Trybunału za znajdujący zastosowanie w tej sprawie, to zdaniem Sądu Apelacyjnego, uzasadnionym byłoby przyznanie racji stanowisku skarżącej, że w tej konkretnej sprawie zaistniały poszlaki wskazujące na możliwość korzystania przez pozwaną z materiału siewnego wyprodukowanego w posiadanych przez nią gospodarstwie rolnym, gdyż jak sama wskazała w oświadczeniu z dnia 29 stycznia 2007r. (k. 105 akt), stanowiącym odpowiedź na zapytanie powódki w trybie omawianych przepisów odnośnie roku 2006, że do siewu zakupiła nasiona w oryginalnych opakowaniach.

Powyższe, w świetle art. 47 b ust. 1 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 26 czerwca 2003r. o nasiennictwie (tekst pierwotny Dz. U. Nr 137, poz. 1299), daje podstawy do przyjęcia, że skoro zgodnie z tym przepisem partie materiału siewnego roślin rolniczych (...) wytworzone na terytorium RP oznacza się w sposób umożliwiający identyfikację tego materiału, to zakup przez pozwaną materiału siewnego w oryginalnych opakowaniach oznacza, lub co najmniej może oznaczać zakup materiału siewnego odmian prawnie chronionych, a w konsekwencji pozwana miała przynajmniej teoretyczną możliwość skorzystania z tego materiału w kolejnych latach w prowadzonych przez siebie uprawach. Już tylko powyższe stanowi poszlakę, jakiej domaga się pozwana i na którą uwagę zwrócił Sąd I instancji, uprawniająca powódkę do domagania się od pozwanej informacji wskazanych w pozwie.

Nadto Sąd Odwoławczy nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego, że w niniejszej sprawie pozwana złożyła oświadczenie, że nie korzysta z materiału siewnego chronionego na podstawie ustawy, bowiem odmowa podania informacji, a z taką sytuacją mamy do czynienia w tej sprawie, nie może być traktowana na równi z twierdzeniem o nie korzystaniu z przedmiotowego materiału siewnego. Jednocześnie, nawet gdyby przyjąć stanowisko przeciwne,

to i tak stwierdzenie pozwanej, że z omawianego materiału nie korzystanie może być traktowana jako skuteczna odmowa udzielenia apelującej odpowiedzi na żądanie o podanie danych umożliwiających identyfikację działek rolnych (w rozumieniu przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności) wchodzących w skład gospodarstwa rolnego pozwanej, których była posiadaczem w latach 2007 – 2009. Brak bowiem informacji w tym przedmiocie uniemożliwiłby bowiem powódce kontroli oświadczenia o nieskorzystaniu z materiału siewnego, do którego posiada ona prawo ochronne, a w konsekwencji uniemożliwił ochronę jej praw.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja pozwanej zasługuje na uwzględnienie w całości, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia w sposób wskazany w pkt I sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. zgodnie z zasadą ponoszenia kosztów procesu przez stronę proces przegrywającą.